

ת"פ 49556/02/15 - מדינת ישראל נגד א.ד (עוצר) - בעצמו

בית משפט השלום בבאר שבע

12 יולי 2015

ת"פ 49556-02-15 מדינת ישראל נ' ד(עוצר)

49570-02-15

לפני כבוד השופט דניאל בן טוליה
המאשימה
מדינת ישראל
עו"ב"כ עוז רומן זילברמן

נגד
הנאשם
א.ד (עוצר) - בעצמו
עו"ב"כ עוז אדר גראט

[פרוטוקול הושמטה]

הכרעת דין

נגד הנואשם הוגש כתוב אישום בעבירה איומיים, בהתאם לסעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז- 1977.

ע"פ המתואר בכתב האישום ביום 21.2.15, סמוך לשעה 11:30, ברכ' **1/22 ב"ש, אים הנואשם על בתו, פ.ד בפגיעה שלא כדין בכך שאמר לה שיעשה אותה נכה, שלא ניתן לה לחיות ושיהרוג אותה.

זרת המחלוקת:

הנאשם במענה לכתב האישום כפר במינויו. לדבריו, במועד הרלוונטי התגלו סכסוך בין בתו פ.בנוגע לכך שהאהרונה לא ניקתה את הלכלוך שהותירה הכלבים, אולם על פי גרסתו הוויוכוח לא כלל איומיים ממפורט בכתב האישום.

טיעוני הצדדים:

ב"כ המואשימה בסיכוןיו, ביקש להרשיע את הנואשם במינויו. לדבריו, המואשימה הוכיחה מעלה לכל ספק סביר כי הנואשם אים על בתו. הלה הפנה לעדותה של המתלוונת אשר פירטה את שאירע במועד הרלוונטי ולכך שזו ציינה כי באותה עת חשה מאוימת עד כדי כך שנאלצה להסתגר בחדרה עד שיצא הנואשם מהבית. הלה ציין כי חרף כך שהמתלוונת לא חזרה מפורשות על כל מלל האיום, זו ציינה את עיקרם של הדברים. המתלוונת ציינה בעדותה כי חשה מהנאשם במועד האירוע ונראה כי גם היום חששת ממנו. חרף הקושי לבת להעיד נגד אביה סביר כי המואשימה כי הדברה בעדות קותרנית, עקבית ומהימנה אשר יש ליתן לה את מלאה המשקל.

הלה צין כי עדות זו מתחזקת על ידי עדותו של עת/2 אשר קיבל מסרונו מפּיו יצור קשר עם המשטרה ויבקש כי יגיעו למקום הଓיל והוא נאלה לצתת מהחדר. הלה צין כי זו פנטזה אליו מאחר והמתלוננת ידעה כי שימוש בשוטר בעבר. עד זה לאלקח סיכון ואכן דיווח למשטרת חיזוק נוסף ניתן למצוא בדו"ח שערק השוטר אוחנה. ביחס לעד זה צין כי הדבר בודع אובייקטיבי שאין לו כל אינטראס להעליל על הנאשם.

אשר לגרסת הנאשם - צין כי גרסה זו תומכת בכל המסכת העובדתית המופיעיה בעדותה של המתלוננת, כאשר רק ביחס לאוים, הלה נוקט בגישה מכחישה. עוד הפנה לסתירות שבין עדותו הראשונית שמסר במשטרה לבין עדותו בבית המשפט. במצב דברים זה, סבור כי יש ליתן את הבכורה לגרסת המתלוננת אשר לה נמצאו חיזוקים רבים.

מנגד ב"כ הנאשם ביקש לזכות את הנאשם מהמיוחס לו. לדבריו עדויותיהם של עדי הטעיבה אין משכנעות ובעלות סתירות רבות. בעניין זה צין כי המתלוננת בעדותה בבית המשפט הוסיף פרטם שאין להם ذכר בעדותה במשטרה וכי זו לא מסרה הסבר המניח את הדעת להרחבת גרסתה. בעניין זה, הפנה לכך שתוכן האוימים כפי שמסרה בעדותה בבית המשפט אינו תואם את שמסרה במשטרה. ב"כ הנאשם הוסיף כי בתחלת עדותה התעתקה המתלוננת כי לא התווכחה עם הנאשם אולם לאחר מכן אישרה כי לא רק על הכלבים השניים התווכחו. מעבר לכך, צין כי זו הוסיף חלקיים חדשים לאירוע ובכלל זאת - כי האוימים התחללו עבר קודם וכי במועד האירוע שוטרת שנכחה במקום שמעה היכיזד הנאשם מאיים עליו. עוד צין כי המתלוננת מסרה בעדותה בבית המשפט כי במועד האירוע התקשרה לאמה, אולם גם לפניותה אין כל זכר בחומר החקירה. הלה הפנה לכך שהמתלוננת בעדותה הראשית צינה כי סירבה לעורוך עימות עם הנאשם מאוחר ופחה אולם בחקרתה הנגידית לא הבינה כלל מהו עימות. זאת ועוד, צין כי לתפיסת המתלוננת אוים וקלילות הם אותו דבר ומכאן קיימת אפשרות כי האוימים נשוא כתוב האישום היי בכלל קלילות והוא זו שהחלה ב"כ הנאשם איים עליו. הלה הפנה לכך שבאמצע דיוון ההוכחות טענה המתלוננת כי הנאשם מקלל אותה בזמן אמת, אולם לא ניתן לכך כל אישור מכך גורם שנכח בדיון. ניסיון זה תואם את יתר ניסיונותיה להציג את הנאשם באופן שלילי ומגמתי.

אשר לעת/2 הפנה לכך שהעד סותר את עצמו ביחס לרמת היכרותו היחסים בין המתלוננת למשפחתה. לדבריו, גם עד זה מוסיף פרטם אשר נשמעו לראונה בבית המשפט ובעניין זה הפנה שהעד מסר שהמתלוננת במסרונו שלחה לו כתבה שהנאשם נמצא מאחורי הדלת וכי האחrown רוצה לשבור אותה. עוד צין כי באופן תמורה העד אשר בעבר עבד במשטרת מחק את ההודעות אשר ברוי כי יש בהן לשיפור אוור לעניינו. לעומת זאת, צין כי הנאשם העיד בבית המשפט באופן התואם לחקרתו במשטרת. הנאשם לא הסביר כי צעק על המתלוננת כדי להעירה ולא הכחש כי פנה אליה באופן בוטה, אולם, הלה חזר על כך באופן עקבי כי לא איים עליו.

לכל המתואר לעיל, פירט ב"כ הנאשם את מה שביבינתו הנם מחדים אשר יש בהם כדי להשפיע על אשמו של הנאשם. כך החוקרת לא בקשה מעת/2 לראות את ההודעות שלחה אליו המתלוננת. לדבריו, פועלות חקירה פשוטה בדמות הפקת פלטי תקשורת יכולהחזק או להחליש את הטענות בדבר ההतכתבויות. וכך גם צין כי המשטרה לא ניסתה לבדוק עם שכנים אם שמעו עצקות כפי שתיארה המתלוננת. בנוסף, צין כי חקירת הנאשם במשטרה חלקיים ביותר והלה לא עומת עם הטענות אותן העלתה המתלוננת. עוד הוסיף כי חקירת הנאשם נערכה באמצעות מתרגמן לשפה הרוסית אולם לא תועדה באופן חזותי או קולי בהתאם לחוק.

בסיום של הדברים ציין כי מדובר בגרסה מול גרסה ללא עדים ישירים לאירוע ולפיכך יש לשקל את עדותה של המתלוונת במסנה זירות. לדבריו, עדותו של עת/2 לא רק שאינה מחזקת את עדותה של המתלוונת אלא אף מעלה תהיות וסתירות רבות ומכאן שלא ניתן לשלול כי הימים שתופו פעולה במטרה להוציא את הנאשם מהדירה ואף מחיה של המתלוונת. נוכח האמור בדבריו עתר לזכות את הנאשם - ولو מחתמת הספק.

פרשת התביעה

עת 1 פ ד:

עדזה זו הינה בטו של הנאשם. וכך תיארה העודה את אירוע ביום 21.2.15: "הוא התחיל לאיים עלי והתחילה לומר מילים שלא במקום. אמר לי שיעשה אותו נכה. היה מפחד אותו. חשבתי שהוא ירים עלי יד ופחדתי" (פרוטוקול מיום 14.6.15, עמ' 3, שורות 18-17).

זו מסרה כי שלחה הודעה לדיד שלה בהן כתבה כי אביה מאיים עליה וכי היא מפחדת להזמין משטרה. בחקירתה הנגדית הסבירה מדוע מכל קרוביה בחרה לפנות דווקא לאוטו ידיד אשר הכירה במסגרת עבודתה: "אמרתי שי מכיר משטרת והוא עבד במשטרת ועבד ככב"ט (צ"ל כקב"ט - ד.ב.ט)." (עמ' 12, שורה 13). בהמשך ציינה מודיע לאמה ואחיה שיזמנו משטרת.

עוד ציינה כי ההתכתבויות עם עת/2 החלו ביום חמישי וביום שני ישיל לאחר שהבינה כי הנאשם לא נרגע בבקשתה מהעד באמצעות המסרן שיזמין משטרת לביתה (עמ' 9, שורה 4). עוד הוסיפה כי ביום חמישי נכחו אחיה וחברה שלו וביום שני בזמן שאיים עליה היו שניהם בלבד בבית. כמו כן, מסרה כי מרוב פרח התקשרה לאמה ולא יצא מהחדר מיום חמישי בלילה עד יומם שני (עמ' 5, שורות 16-10). רק לאחר שהנائب יצא מהבית יצא מהחדר (עמ' 10 שורה 27). בחקירתה הנגדית ציינה כי גם כשנקלה הנאשם ע"י המשטרת איים עליה שהוא ירוש לה את החים (עמ' 8, שורה 17).

זו ציינה כי לא פירטה את כל שמסר לה אביה: "קלל ולאיים זה אותו הדבר. לא רוצה לפרט מה הוא אמר לי. אני יכולה להסביר את זה ברוסית. לא רוצה לומר מה הוא יעשה לי עם הבקבוק ואיופה הוא יכנס לי אותו. אני שתקתי על זה. לא רוצה לומר את זה. סבבה" (עמ' 9, שורות 13-11).

בסיום החקירה הנגדית התייחסה לכך שבعدותה בבית המשפט מסרה פרטים נוספים לאלו שמסרה במשטרת: "אני הזכרת הכל אבל לא רציתי להגיד לשוטר את כל מה שהוא אמר. שהוא רוצה לעשות אותו נכה ולהרוג אותו" (עמ' 14, שורות 10-11).

עת 2, י כ:

עד זה הנה מי אשר אלו שלחה המתלוונת את המஸרונים ביום האירוע בהם ביקשה שיזמין משטרת לאביה. וכך תיאר

העד את התפתחות האירוע: "זה היה יום שבת אם אני לא טועה, שלחה לי הודעה שABA שלה מושתול בית ושובר דברים והוא פוחדת מאוד אם אני יכול להתקשר למשטרה כי היא מפחדת" (עמ' 14 שורות 24-25).

העד מסר כי אין לו כל קשר עם אביה ולמעשה זו פניה אליו לאחר והוא יודעת כי הוא איש משטרה לשעבר וכי הוא עבד כקברט בסניף. בחקירה הנגדית ציין כי המתוונת לא הרבה לספר אודוט משפחתה אולם ידע "בגдол" כי יש להם בעיות בבית (עמ' 15 שורות 24-28).

להלן פירט את נוסח ההודעות שהמתוונת שלחה לו: "**שהיא בחדר סגורה מפחדת לפתח את הדלת והוא אחורי הדלת רוצה לשבור אותה צועק ורוצה לשבור אותה**" (עמ' 16, שורות 16-15). בהמשך הוסיף כי מסר לשוטר כי המתוונת שלחה בהודעות כי הנאשם מאים עליו (עמ' 16, שורות 26-25).

העד ציין כי מחק הודעות אלו (עמ' 15, שורה 4). בחקירה הנגדית השיב כי מחק את ההודעות כי הוא צריך את הזיכרון של הטלפון (עמ' 16, שורה 30) וכי לא חשב על פעולה זו (עמ' 17, שורה 5).

בסוף הדברים ציין כי הבחן כי המתוונת במצבה ולכון לא ביקש ממנה פרטים נוספים והתקשר למשטרה (עמ' 17 שורה 19).

פרשת ההגנה:

ה הנאשם בעדותו בבית המשפט ציין כי העיר את בתו בצעקה על מנת שתיקח את הכלבים שלה ותנקה אחרים. בהמשך לאחר שסידר וניקה את הבית ירד לשפוך את הצלב ובמועד זה הגיעו משטרת ולקחה אותו למשטרה (עמ' 18, שורות 14-11).

בחקירה הנגדית הוסיף כי ביקש ממנה לסדר בכך שאמר לה "**להרים את התחת שלה**" (עמ' 19, שורה 28). הלה ציין כי תסכל אותו שברגע שהוא ביקש ממנה לסדר זו לא יצא מהדרה (עמ' 20 שורה 19).

ה הנאשם אישר כי צעק על בתו שתנקה אחרי הכלבים, אולם ציין כי לא איים עליו שירוג אותה. בעניין זה שאל שאלת רטורית לפיה למה הביא את בתו לעולם, כדי להרוג אותה? (עמ' 23, שורות 19-14).

דין והכרעה

לאחר ששמעתי את עדי הנסיבות וה הנאשם באופן בלתי אמצעי, שמעתי טיעוני הצדדים, קראתי הסיכומים ו עברתי על המוצגים, מצאתי לקבוע כי המאשימה הוכיחה מעבר לכל ספק סביר את המיחס לנימוקים בכתב האישום.

בתיק זה הלכה למעשה המחלוקת העובדתית מצומצמת ביותר ונוגעת לעצם אמירת האים המפורט בכתב

האשם בעדותו מאשר כי במועד הRELONETTI לכתב האישום העיר את המטלוננטה שהייתה סגורה בחדרה, בנסיבות אשר במסגרתן דרש ממנה כי תנקה את הלכלוך של הכלבים. הלה מצין כי הבקשה נאמרה בסותות וכי, בין היתר, אמר לה "תרימי את התחת שלך", אולם על פי גרסתו לא איים עליה שיפגע בה או ירוג אותה. בחלוקת "הצהה", שנתגלתה בין הצדדים מצאתי להעדייף את עדותה של המטלוננטה על פני זו של הנאשם.

ראשית, יצוין כי אכן בסופם של דברים מדובר ב"מילה מול מילה", אולם אין בכך כדי למנוע מבית המשפט את אשמתו של הנאשם בהסתמך על עדות יחידה וזאת הגם שבית המשפט מזהיר עצמו כי זהו המצב הראייתי בתיק. אקדמי המאוחר ואצין כי גם אם אין ראיות ישירות הנוגעות לגבי אותו יום ישנן ראיות חזוק אשר יכולות לנסוך אמינות נוספת על עדותה של המטלוננטה באופן המתישב ומחזק את המסקנה הסופית אליה בית המשפט הגיע.

לגוף של הדברים, מדובר במקרה כבת 20 אשר חרב המועד בו עליה להעיד כנגד אביה, ידעה להטיח בו בצורה ישירה את אותן אמירות מפליליות לרבות, התנהלותו הביעיתית במערכת היחסים ביניהם.

המטלוננט הותירה רושם של מי ש machד עומדת על דעתה, מפגינה אסטרוביות אינה "נחבאת אל הכלים", וזאת חרב שאלות קשות שהופנו כלפי הצד ב"כ הנאשם".

המטלוננט ענתה לכל שאלה שהוצאה לה הן מצד התביעה והן מצד ההגנה, ללא היסוס. זו ידעה לפרט באופן מפורט וכחונלוגי את השתלשלות האירועים החל מהערב שקדם למפורט בכתב האישום ועד להגעת המשטרה. במהלך עדותה, פרטה מי היה נכון בכל שלב וכי שמע את אמרותיו של הנאשם. דברים אלו נאמרו כחלק מחקירה ראשית ונגידת לא שהיא צורך לדלות אותם ממנו, ומתח רצונה לפרט את הדברים הוויטים. זו הסבירה מדוע פעלה כפי שפעלה. לא תירצה ולא יפתחה את הדברים.

המטלוננט ידעה לציין דברים בזכותו של הנאשם ולא ביקשה להפלו בכל מחיר. כך לשם הדוגמא ידעה לציין שאבא שלה הוא זה שמנקה את הבית בד"כ. הוא זה ששיפץ את הדירה. הביא כסף לאמא שלה. קנה אוח אלה בגדים וערר מסיבות יום הולדת לכל בני המשפחה. גם ביחס ליום רלונטי וגם בערב שלפני המטלוננט מצינית כי אמרותיו של הנאשם נותרו בגדיר אמרות מילוליות בלבד וזה לא תקף אותה בכל דרך שהיא.

עלדות זו, נמצאו מספר חזוקים. חזוק ממשמעותי מצוי בבית המשפט בעובדה כי המטלוננט לא הייתה זו שהזמין את המשטרה אלא בבקשת מידך שלה, נ, שעבד עמה שהזמן משטרת באמצעות מסרון בו צינה כי היא סגורה בחדרה וחוששת מאביה. התנהלות זו פועלת לחיזוק דבריה של המטלוננט בשני מישורים. ראשית, יש לכך למד שהמטלוננט אכן חשש, בסיטואציה בה הייתה מצויה להתקשר למשטרה כפי שהעידה על כן. פשיטה של דברים שהיא בנקודה מרימה טלפון באופן ישיר לモקד 100 וזמינה את הסיר. לא ברור מהו האינטרס שיש למטלוננט או לי נ לספר על אופן אזעקה המשטרה ע"י מסרונים ובמה יש בכך לדמותה נטענת מצדה. התנהלותה של המטלוננט מדברת בעד עצמה ומעידה בעקיפין על החשש הרב בו הייתה מצויה במועד הRELONETTI.

עוד יש בעדותו של י נ כדי לחזק את תוכן עדותה של המטלוננט שכן לדבריו המטלוננט סיפה לו כי היא חוששת מאביה,

זהו משתולל בבית. זה התבקש לפרט את הניסוח המדויק יותר ולדבריו מסרה לו שהוא בחדר סגורה, מפחדת לפתח את הדלת ומאתורי הדלת. רוצה לשבור אותה וצועק. (עמ' 16 שורה 15). המذובר באמירות אשר משקפות בזמן אמת את התרחשויות האירועים מנקודת ראותה של המתלוננת.

בבקשר לעדותו של י. לא מצאתי להטיל דופי בדבריו. המذובר למי שעבד יחד עם המתלוננת ב"סופר ויקטור". אין לעד זה כל היכרות קודמת עם הנאשם או מניע להעליל עליו. זה הסביר כי שירת בעבר במשטרת ועבד כקב"ט ומשכך גם שימוש ככתבת למטלוננת להזעיק המשטרה. ביום כבר איננו עובד יחד עם המתלוננת.

ב"כ הנאשם ביקש ללמד כי הלה הוסיף פרטים בעדותו בבית המשפט שלא בא זכרם בהודעתו המשפטית תוך שהוא מכoon לשבירת הדברים בבית. בקשר לכך, הודיעתו של זה לא הוגשה במשטרת אולם ולא ניתן לדעת מה זה מסר אם לאו. יחד עם זאת, מת/2 זהה דוח הפעולה שהוגש בהסכם בפרטיו המקירה מצוין כי המודיע מדווח: **"כי ידידה שלו שלחה לו הודעה שאבא שלה מאיים עלייה, צועק עליה ומשתולל. היא מפחדת, לא יכולה להתקשר"**. נמצא כי פרטים אלו כבר מצויו ביטוי בפנינו של עד זה למשטרה.

ב"כ הנאשם ציין כי עדותו של זה אינה עולה גם עם עדותה של המתלוננת שציינה שהתקtabה עם העד עוד עבר שקדם לאירוע המפורט בכתב האישום. בקשר לכך, נתן זה לא הוטח بعد ומילא, העד דווקא ציין בעדותו כי קיבל באותו יום יותר מהודעה אחת מהמטלוננת, דבר שיש בו לחזק את דבריה כי הפניה אליו לא הייתה במסרון אחד ויחיד.

אסים התייחסותי לעד זה ואצין כי דווקא היותו של זה מי שאינו נמנה על המעגל המשפחתי הקרוב של המתלוננת יש בה כדי לחזק את אמינות דבריו ביחס להשתלשות האירועים וכנגזרת מכך לחזק את אמינותה של המתלוננת. אם כל רצונה של זו היה להפלויל הנאשם היה ניתן לומר להתקשר ושירות או לבקש מהאה שכתבה בעבר עם הנאשם או מהאה שיתקשו למשטרה. לא בלי קשר, המתלוננת ציינה כי לאחיה אין טלפון וכי התקשרה לאמה, אולם, זאת עשתה לאחר שכבר הזעיקה את המשטרה באמצעות י. נ.

חזוק נוסף יש לראות בדברי המתלוננת לשוטר הסיוור מיד עם הגיעו ולפיהם הנאשם מאיים עלייה: "шибרג אודה, שיעשה אותה נכה ושיפגע בה" יש לראות אמירות אלו כאמירות קורבן אלימות שנמסרים בתכווף להגעת המשטרה בפני איש מרות. עוד ביחס לאמירות אשר נთوت בכתב ל/ת 2 הרי שזו ידעת לבצע אבחנה ולצין מה עשה הנאשם מתי, תוך שראתה לנכון לפרט כי ביום האירוע זה לא תקף אותה.

יתריה מכך, חלקים רבים מגרטסתה של המתלוננת תואמים ומחזקים על פי הדברים אותם מוסר הנאשם. כפי שצווין הנאשם מאשר את מרביתם של הפרטים, לרבות העובדה כי התעורר בבוקרו של היום, העיר אותה בצעקות ואמר לה שתנקה אחריהם.

בית המשפט מוצא ליתן משקל נכבד לפרט שעלה מעדותו של הנאשם ולפיו, בבוקרו של יום, עת ביקש מהמטלוננת לנ��ות זו הייתה בחדרה עם דלת סגורה:

"אני מאשר שהדלת של החדר שלה היה סגור אבל היא שמעה מוזיקה"

...

ש: היה לא רצחה לעשות את זה נכון.

ת: הדלת הייתה סגורה, יכול להיות שהיא רצחה לעשות את זה מאוחר יותר אבל לא הספיקה

...

ש: אבל ברגע שהוא לא נענה ישר, ברגע שביקשת, עשת עליה שהוא לא יצא מהחדר וניקתה ברגע שביקשת.

ת: זה_Tisכל אותו, אি�זב אותו, שברגע שאמרתי לה היה לא יצא" [הדגשות לא במקור].

נתן זה מתיישב אף הוא עם עדותה של המתלוונת ומילא מעלה את התהיה המתבקשת ולפיה, מדובר היה הדלת סגורה אם לא מתוך רצונה של המתלוונת למונע את כניסה לחדר מתוך חששה כי זה יפגע בה. (להשלמת התמונה, צוין כי בהמשכם של דברים הנאשם נסוג בו מעניין הדלת ומציין כי היה סגורה אולם היה מרוחק קטן בדלת).

עדותם של הנאשם בבית המשפט הייתה מתחממת ומיימתה. זה מחד בקש לציר תמונה ולפיה כל מבוקשתו היה שבתו תנקה את הבית מבלי שהתעכבר: "לא יכולתי להתעכבר.. ניקיתי את כל הבית וזה קרוב ל-40 דקוטר כך שלא יכולתי להתעכבר מיד.." וכן: "...אני לא הטענחתתי אליה. לא דיברתי אליה.לקחתי את הזבל וירדתי לרחוב. ..." ובודומה: "זה_Tisכל אותו, אি�זב אותו שברגע שאמרתי לה היה לא יצא.." וכן גם "יש הבדל בין נורא כעסת לי בין כעסת"

בד בבד בשעה שהتابקש לפרט תוכן הדברים אומרים זוכרים כי פניו זו של הנאשם, גם לשיטתו, הייתה רחוכה מבקשת או סירוב שגרם לו תסכול ותו לא. הנאשם מצין כי אמר למתלוונת בין היתר: "תרימי את התחת שלך". (עמ' 19 שורה 28) "וכן כן צעקתי. אני אבא שלה. למה לא... צעקתי לה תקומי תנקיך אחרי הכלבים. טبعי שאבא צעק על הבית שלו. אני אבא ולא שותף לדירה" ודומה ראה דבריו בחקירה החזרת שם ציין כי ענה לבתו כי: "תשטמי את הגורה שלך. והוא הגיב, אני אבא שלך. את לא תחנכי אותו. אני יודעת מה יש לך גורה או פה"

מאמרות אלו של הנאשם עולה כי לא זו בלבד שהמתלוונת הייתה סגורה בתוך החדר ולא זו בלבד שהוא עצם עליה אלא שהוא פנה אליה בצעקות ובספה בוטה. ביחס לזרת המחלוקת המצומצמת האם לאוצרת קללות נלוואו איומים מצאתי לבctr את גרסתה של המתלוונת על פני זו של הנאשם.

עוד בהקשר לעדות האב מצוין כי העיד שמצוין בקשר טוב עם החבר שלה הדבר עומד בסתרה לדברים שמסר במשטרה ולפייהם זו מעיליה עליו "בגל שהיא חיה עם ערבי ואני לא מרשה לה". הנאשם עומת עם סתרה זו וצוין

כי לא מסר את הדברים הללו זהה הוסיף ע"י החוקר מיזמתו בטענה שאין לקבללה בשום לב להגשת ההודעה בהסכם.

בשל כל אלה, מצאתי כאמור להעדיין את גרסתה של המתלוונת על פני גרסתו של הנאשם ולהרשיעו במיחס לו.

בית המשפט לא פוטר עצמו מלהתיחס לכל אותם דברים שהועלו בסיכון ב"כ הנאשם בפרט ביחס לטענה עיקרית לפיה המתלוונת סותרת דברים שמסירה במשטרה וביתר שאת מוסיפה פרטים רבים שלא בא זכרם בהודעתה זו.

בהתאם לכך יש להזכיר ולציין כי באופן מפתיע הודהיתה של המתלוונת לא הוגשה לבית המשפט על מנת שזה יוכל ללמידה האם אכן מדובר בהוספה של פרטים אם לאו. אין מדובר בטעות שביחס הדעת שכן מסיכון ב"כ הנאשם זה מפנה למה שלדבריו הם החלקים הרלוונטיים בהודעה שהוטחו בפני המתלוונת. כשזו תמונה הדברים הרי שישנו קושי ממשי בבית המשפט להתייחס באופן עמוק יותר. לא ניתן על סמך משפט אחד או שניים שמדוברים מתוך הودעה או הודיעות לדעת מה נמסר אם לאו ע"י המתלוונת, איזה שאלות היא נשאה ואת הקשרם הכללי של הדברים.

באופן קונקרטי, ב"כ הנאשם חילק ניכר מסיכון לעובדה שבמשטרה כלל לא צינה את האיים שהופנו כלפיה בערב שקדם לארוע המפורט בכתב האישום. כך גם לא צינה את היה אחיה וחברתו בבית ובדומה, העובדה שהתקשרה לאמה לאחר שלחה מסרונו לי נ. הגם כך, מtower אותה משפט אחד, שצוטט מtower הודיעות של המתלוונת עליה **כי זו ידועה לנו לפני שקדם בערב שקדם למפורט בכתב האישום השתוול, קיל בנווגע לכלבים, וזה העדיפה להישאר בחדרה.**

בדברים אלו, יש להזכיר עד מאד את הטענה בדבר הרחבת חזית, ומגמת הפללה. לשון אחר, לו המתלוונת כלל לא הייתה מזכירה את אותה התנהלות בעיתית והשפיעה על הנאשם, או אז ניתן היה לדבר על שוני מהותי, לא כך הם פנו הדברים בפרט כאשר המתלוונת מצינית כי מבחינתה קליל ולאיים זה אותו הדבר.

טענה זו אינה משוללת יסוד בשום לב לכך שכאשר זו הتابקשה על ידי ב"כ הנאשם לפרט חלק מהדברים שאמר לה הנאשם באותו לילה מסירה: **"אני יכול להסביר את זה ברוסית. לא רוצה לומר לי מה הוא יעשה לי עם הבקבוק ואיפה הוא יכנס לי אותו. אני שתקתי על זה..."** המתלוונת אינה משפטנית ומילא אינה נדרשת לקביעה מה הם בבחינת אויומים ומה הם מבחינת עלבונותם קשים. הדברים אמרוים ביותר saat שעלה שמדובר ברכף של אמירות ולא במשפטים בודדים.

בהתאם לכך, המתלוונת זו השיבה פעמי אחר פעמי כי הנאשם צעק וקידל הרבה מעבר למה שמסירה במשטרה ונדמה כי מפתאת כבודה של הנאשם וכך גם פאת כבודה שלה נמנעה מלפרטם וציינה רק את הדברים אשר מהם חששה סכנה.

לא בלי קשר, אףלו ישנה חוסר התאמה מסוימת בין תוכן האויומים המפורש שמסירה המתלוונת במשטרה לבין דברים שהעידה עליהם (דבר שבית משפט מתבקש לקבוע מסמורות לגבים בשום לב לכך שהודעתה במשטרה לא הוגשו) הרי זו חזרה על ליבת הדברים מספר פעמים ואין לצפות שתذקלם משל החזקה בידה רשם קול. לעיתים, דווקא חזרה מילה

במילה על תוכן של מילום ושיחות כפי שנמסרו במשטרה יכולים ללמוד מגמת הפללה:

על אף שאי דוקים כאלה ואחרים אינם מלמדים על אמירת שקר ראו ע"פ 100/55 **מAIR נ' מ.י., פד"ו** ט(2) (1218):

"טיבו של המין האנושי שאין בין תמורה מכיר דיק אוטומטי... לא ייפלא, איפוא, שסתירות ואי דוקי לשון שכחיהם הם לא רק בדברי עדים שונים אלא בהשוואה לאלה, כי אם גם בדבריו של עד אחד גופו, בתשובותיו בחקירה הראשית ובחקירה הנגדית ובהתחשב בדברים אשר בא כוח הצד האחד או הצד השני משתדרלים לשים בפיו"

మחדלי חקירה

ב"כ הנאשם בסיכון בכתב ציין כי בתיק דין קיימים מספר מחדלי חקירה אשר יש בהם כדי לפעול לחובת המאשימה. בעניין זה הפנה לכך שהיחידה החקורת לא ניסתה להשיג את ההודעות שלשלחה פ לעת/2 ולמצער לא הפיקה פלטי תקשורת אשר יכולו לחזק או להחליש את הטענות בדבר ההתכתבויות. בנוסף ציין כי המשטרה לא בדקה עם שכנים אם שמעו צעקות כפי שתיארה המתלוונת וכן גם הוסיף כי חקירת הנאשם במשטרה חלקית ביותר, שכן, הלה לא עומת עם העطنות אותן העלתה המתלוונת.

לאחר שבחןתי טענות אלו ועברית על הריאות השונות מצאתי מחד לקבוע כי התנהלותה של היחידה החקורת לא הייתה מיטבית וזו בלשון המעטה, יחד עם זאת, לא מצאתי כי התנהלות זו מגיעה לכדי מחדל המצדיק את זיכוין.

בשורא ארוכה של פסקין דין כי: "העדרה של ראייה שמקורה במחדלי רשות החקירה, יזקף אمنם, לחובתה של התביעה עת תידון השאלה האם הרימה את נטל הוהכמה המוטל עליה, אולם אין לומר, במחדלי חקירה בהכרח יובילו לזכויו של הנאשם. נפקותו של המחדל תלולה בנסיבות המיעילות של העניין הנדון, ובפרט בשאלת האם מדובר במחדל כה חמור עד כי יש חשש שמה קופча הגנתו של הנאשם באופן שהתקשה להתמודד עם חומר הריאות שמפלילו". (ראה ע"פ 1977/05 דוד גולה נ' מ"ז).

עוד ראו ע"פ 5104/06 **בינויראשויל נ' מדינת ישראל** שם ציין בית המשפט העליון כי:

"בחינת טענה לקיום של מחדלי חקירה אינה מבקשת לבדוק האם היה לנו להמל את החקירה בדרך אחרת, טוביה יותר, יעליה יותר, אלא האם קופחו זכויותיו של החשוד, האם בחקירתו לא נשמרו הכללים וההנחיות שגובשו על מנת לאפשר לו להציגן כראוי ולאפשר לבית המשפט לבצע מלאכתו בגילוי האמת. כיצד, מקום בו לא קופча הגנת הנאשם לא די במחדל החקירה עצמו כדי להביא לזכויו הנאשם (ע"פ 6858/04 פלוני נ' מדינת ישראל, תק-על 2006(1) 3023; ע"פ 10735/04 גולדמן נ' מדינת ישראל, תק-על 2006(1) 2387; ע"פ 6279/03 פלוני נ' מדינת ישראל, תק-על 2004(1) 3570). משקלו של המחדל החקירה יקבע הן מתוך בחינת המחדל עצמו, טיבו ומהותו, הן - ובעיקר, מתוך בחינתו על רקע מכלול הריאות (ע"פ 2511/92 חטיב נ' מדינת ישראל, תק-על 1497(2))."

בעניינו, היה מקום לבקש מהמתלונת להציג את אותם מסרונים, וכך גם להוציאי מחקרי תקשורת. הימצאותם של מסרונים אלו, יכולם היו לאשש או להפריך את דבריה, ואת דברי העד, וזאת גם אם אין בהם כדי להיעיד לשירות על המעשים המזוהים לנאים. מסרונים אלו היה בהם כדי לחשק את מהימנותם של העדים באופן ישילך על מכלול התקיק. אשר לחקרת האח וחברתו, הרי שאם אכן הדברים נמסרו לראשונה בבית משפט, ברוי כי הצורך בחקרתם לא היה ידוע לחידה החקורת. אסימם התייחסות זו ואצין כי בשעה שע.ת. 2 העד על תוכן המסרונים אותם קיבל בשעה שבית משפט מצא לראות את עדותו כמהימנה, הרי שיש בכך בעקיפין ללמוד על תוכנה. ר' בעניין זה הלכת שנייה.

אותה התנהלות של היחידה החקורת תבאו לידי ביטוי בגישה עונשו של הנאשם וזאת בין היתר בשים לב לאמור בע"פ 5715/12 בעניין אברהם מאיר שם ציין בית המשפט העליון כי יש ליתן במקרים מסוימים משקל למחדלי חקירה גם בזיקה לעונש וזאת בהכרף לתקן 113 אשר מציין בגדיר המתחם שיקולים הנוגעים להתנהלות היחידה החקורת ככאלה שיש לקחתם בחשבון.

סוף דבר

מכל המקובל לעיל, הנני להרשיע את הנאשם במילויו לו בעובדות כתוב האישום.

ניתנה והודעה היום כ"ה תמוד תשע"ה, 12/07/2015 במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה , שופט

[פרוטוקול הושמטה]

גזר דין

ה הנאשם הורשע לאחר ניהול הכוחות בעבירה של איומים. על פי המתואר בכתב האישום ביום 21.02.2015 ברחוב *** אמר הנאשם על בטו, פ. ד, בכך שאמר לה שהוא יעשה אותה נכה, שלא ניתן לה לחיות ויהרוג אותה, בכונה להפחידה.

בא כוח המאשימה בטיעונו לעונש הפנה לערבים המוגנים בהם פגע הנאשם. לדבריו, ניתן ללמידה מחומר הראיות שבית המשפט נחשף אליו עד כמה המתלונת חששה מפניו, עד כי זו הצעקה את המשטרה באמצעות צד ג'. עוד הפנה לכך שמדובר בנאים שפעם אחר חוטא בעבירות דומות כלפי אותה מתלונת. ואף ישנה החרפה בתוכן האיים. בשל כל אלה, סבור כי יש לקבוע מתחם עונש הנע בין מאסר קצר ועד 12 חודשים מאסר בפועל ולגוזר את עונשו של הנאשם ברף הגבווה של המתחם, נוכח הרצדייבותם ובשל מתן משקל לשיקולי הרתעה. עוד ציין כי יש להורות על הטלת

עונש צופה פni עתיד והפעלת התחייבות.

בא כוח הנאשם מנגד, הפנה לכך שמדובר בנאשם אשר עדין יש לראותו כמי שמצוי בהליך קליטה, בשים לב לכך שהוא הגיע לארץ אך לפניו כשנתאים, לדבריו מדובר בנסיבות אשר אינם מצויים במדד הגבווה של עבירות ברגע דא, וכך גם חומרתם פחותה מאשר בתיק הקודם בו הורשע הנאשם.

מדובר בנאשם שמאז שהשתחרר מהכלא התגרש מਆתו ואף עתיד יהיה לחזור לרוסיה כפי הצהरתו, אולם נוכח חובות הדבר נמנע ממנו.

הנאשם שירת שנים רבות בצבא ברית המועצות, שירות צבאי שנutan את אותו עליון עד ימים אלה. הנאשם אינו דובר את השפה העברית ואין רגיל לאורחות החיים בישראל. הנאשם נעדר כל סביבה תומכת. הגם כך, ניסה לשקם את מערכת היחסים עם משפחתו וכפי שעולה השקיע כסף בשיפוץ דירה, קנה בגדים ונתן כסף לגרושתו.

המדובר בעבירה אiom ייחוד, ללא כל אינדייקציות למימושם. הדברים נאמרו בדיانا דריಥא.

אשר לכל אלה, סבור כי מתוך העונש ראוי שינווע בין מסר צופה פni עתיד וברך העליון שלו תקופה שתיהיה שווהurre לתקופת מעצרו.

עוד עתר בא כוח הנאשם לתת משקל למחדלי החקירה, אשר גם אם לא הביאו את בית המשפט לזכות הנאשם, מן הראו שיבואו בעונשו, בכלל זאת הימנעות מתייעוד החקירה באודיו-ויזאו, הימנעות מתשאול שכנים וכן גם הימנעות מחקרים תקשורתיים לרבות הוצאה המטלפון של המטלוננט או המטלפון של העד י.נ.

דין והכרעה

בעבירות ברגע דא פגע הנאשם בחרותם של המטלוננטות. עבירת האיומים נועדה לשנות תחושת הביטחון וזאת תוך ציפייה כי המאויימים ישנו החלטתם או דרך פועלתם. בכך יש כדי לפגוע באוטונומיה הבחירה של המטלוננטות. לפירוט מורחב על הערכים שעומדים בבסיס עבירת האיומים אפנה לדבריו של כב' השופט א' גולדברג בע"פ 103/88 משה ליכטמן נ' מדינת ישראל (6.9.89):

"**מניעת ההפחדה והקנאה** לשם היא שעומדת **ביסודות האינטרס החברתי** המוגן בעבירות האיומים שבסעיף 192. רוצה לומר, אינטרס החברה להגן על שלונות נפשו של הפרט (person's peace of mind) מפני מעשי הפחדה והקנאה שלא כדין. אינטרס חברתי נוסף אף הוא מוגן בעקבין בעבירה זו, והוא נוגע **לחופש הפעולה** והבחירה של הפרט. כי גם אם אמרנו שאין בסעיף 192, בהבדל מסעיף 428, דרישת שמרת האיום תהא להניע את המאויים לעשות מעשה או להמנע ממעשה, בידוע הוא שבמקרים רבים מושמעים איומים **se per** כמספר מוסוווה להתנהגות המצופה מן המאויים. נמצא כי סעיף 192 מקדים רפואה למכה ומונע מלכתחילה פגיעה עתידית בחירות הפעולה של הזולת". (ראה פסקה 6

עוד בעניין עבירות האיומים אפנה לרע"פ 09/1888 **שלומי דברה נ' מדינת ישראל** (25.10.09), שם קבע כב' השופט לוי כי ברוי שעבירות האיומים נכללת בעבירות האלימות:

"מנקודה מבטה של תורה המוסר אפשר לטעון, כי בכל עבירה יש מן האלימות. אך במשמעות המשפטי ברוי כי אין המונח אלימות מחייב את שלל המעשים המוניים בדיני העונשין שלנו. יש מבין העבירות הקוללות במובהק לדדריה שלהתנהגות אלימה, ויש אחרות המציגות בחינה מעמיקה יותר. מבלתי למצות אומר, כי שימוש בכוח לשם פגעה בגופו של אחר, או איום לעשות שימוש בכוח שכזה, הם מן המעשים המוצאים בגרעינו של אותו מושג. פלוני, המגלה בדיבורו רצון לחנוך בזרועותיו אדם אחר - וכך עשה המבקש שבפניו, נהוג לפיה כל דעה מנהג אלים.אמת, לאלימות פנים רבות."

אשר למדיניות הענישה הנוהגת בעבירות האיומים הרי שזו נעה בין מאסרים מוותניים או מספר חדשניים בודדים ועד **ל-12 חודשים מאסר בפועל**.

במסגרת רע"פ 1293/08 **אלכסנדר קורניק נ' מדינת ישראל** (25.6.08) - כב' השו' ג'ובראן אשר עונש מאסר בפועל למשך 12 חודשים בגין עבירה בודדת של איומים כלפי בת הזוג;

בת"פ 12-08-297929 **מדינת ישראל נ' צבי לוייט** (8.7.13) - נקבע מתחם הנע בין מאסר מוותנה עד 9 חודשים ונגזרו 5 חודשים בגין עבירות איומים כלפי בת זוג;

בת"פ 12-11-42579 **מדינת ישראל נ' אביב צבור** (14.3.13) וכן בת"פ 13-01-9816 **מדינת ישראל נ' גריישו גברילוב** (2.6.13) - קבע כב' השופט עדן מתחם הנע בין 12 חודשים בעבירות איומים כלפי בן משפחה. בגין מעשים אלו נגזרו 5 חודשים מאסר בפועל;

בת"פ 12-03-6503 **מדינת ישראל נ' חתוקה** (4.3.13) - נקבע מתחם הנע בין 8 חודשים בפועל בגין עבירות איומים כלפי שופטת.

בת"פ 12-05-348 **מדינת ישראל נ' אלי בן דוד** (11.7.12) - בגין עבירות של החזקה ושימוש לצריכה עצמית וכן עבירות איומים כלפי אם, ציין כב' השו' אלון כי מתחם הענישה נחזה להיות בעבירות אלו הינו בין עונש מאסר מוותנה ועד עונש מאסר בפועל לתקופה של 8 חודשים.

בת"פ 11-09-23327 **מדינת ישראל נ' שלמה מסטרוב** (29.4.12) - הוטל על הנאשם מאסר על תנאי בגין 6 חודשים בגין עבירות איומים כלפי חופה בקופת החולים.

בעבירות ברגע דא פגע הנאשם בחירותם של המתלוננות. עבירות האיומים נועדה לשנות תחושת הביטחון וזאת תוך ציפייה כי המאויימים ישנו החלטתם או דרך פועלתם. בכך יש כדי לפגוע באוטונומית הבחירה החופשית של המתלוננות.

לפירוט מורחב על הערכים שעומדים בבסיס עבירת האיומים אפנה לדבריו של כב' השופט א' גולדברג בע"פ 103/88
משה ליכטמן נ' מדינת ישראל (6.9.89):

"**מניעת הփחה והקנטה** לשמן היא שעומדת ביסוד האינטראס החברתי המוגן בעבירת האיומים שבסעיף 192. רוצה לומר, אינטראס החברה להגן על שלות נפשו של הפרט (mind's peace of person) מפני מעשי הփחה והקנטה שלא כדין. אינטראס חברתי נוסף אף הוא מוגן בעקיפין בעבירה זו, והוא נוגע לחופש הפעולה והבחירה של הפרט. כי גם אם אמרנו שאין בסעיף 192, בהבדל מסעיף 428, דרישת שטרת האלים תהא להניע את המואשים לעשות מעשה או להמנע מעשה, בידוע הוא שבמקרים רבים מושמעים איומים *se per* כמסר מוסווה להתנהגות המצופה מן המואשים. נמצא כי סעיף 192 מקדים רפואה למכה ומונע מלכתחילה פגעה עתידית בחירות הפעולה של הזולת". (ראה פסקה 6 לפסק הדין)

עוד בעניין עבירת האיומים אפנה לרע"פ 8188/09 **שלומי דברה נ' מדינת ישראל** (25.10.09), שם קבע כב' השופט לוי כי ברי שעבירת האיומים נכללת בעבירות האלימות:

"**מניקודת מבטה של תורה המוסר אפשר לטעון**, כי בכל עבירה יש מן האלימות. אך במידשור המשפטי ברי כי אין המונח אלימות מחייב את שלל המעשים המונויים בדייני העונשין שלנו. יש מבין העבירות הקוללות במובהק לגדריה שלהתנהגות אלימה, ויש אחרות המציגות בחינה מעמיקה יותר. מבלתי למצות אומר, כי שימוש בכוח לשם פגעה בגוףו של אחר, או איום לעשות שימוש בכוח שכזה, הם מן המעשים המציגים בגרעינו של אותו מושג. פלוני, המגלת בדיבורו רצון לחנק בזרועותיו אדם אחר- וכן עשה המבקש שבפניו, נהוג לפוי כל דעה מנהג אלים. אמת, לאלימות פנים רבות."

אשר למדיניות הענישה הנוגעת בעבירת האיומים הרי שזו נעה בין מאסר מוותניים או מספר חודשיים בודדים ועד **ל-12 חודשים מאסר בפועל**.

במסגרת רע"פ 1293/08 **אלכסנדר קורניק נ' מדינת ישראל** (25.6.08) - כב' השו' ג'ובראן אשרר עונש מאסר בפועל למשך 12 חודשים בגין עבירה בודדת של איומים כלפי בת הזוג;

בת"פ 12-08-27929 **מדינת ישראל נ' צבי לוי** (8.7.13) - נקבע מתחם הנע בין מאסר מוותנה עד 9 חודשים ונגזרו 5 חודשים בגין עבירת איומים כלפי בת זוג;

בת"פ 12-11-42579 **מדינת ישראל נ' אבן צבור** (14.3.13) וכן בת"פ 13-01-9816 **מדינת ישראל נ' גרישו גברילוב** (2.6.13) - נקבע כב' השופט עדן מתחם הנע בין 7- 12 חודשים בעבירות איומים כלפי בן משפחה. בגין מעשים אלו נגזרו 5 חודשים מאסר בפועל;

בת"פ 12-03-6503 **מדינת ישראל נ' חתוקה** (4.3.13) - נקבע מתחם הנע בין 7-8 חודשים בפועל בגין עבירות איומים כלפי שופטה.

בת"פ 12-05-348 **מדינת ישראל נ' אלי בן דוד** (11.7.12) - בגין עבירות של החזקה ושימוש לצריכה עצמית וכן עמוד 13

עבירות אiomים כלפי אם, ציון כב' השו' אלון רום כי מתחם הענישה נחזה להיות בעבירות אלו הינו בין עונש מאסר מותנה ועד עונש מאסר בפועל לתקופה של 8 חודשים.

בת"פ 23327 מדינת ישראל נ' שלמה מסטרוב (29.4.12) - הוטל על הנאשם מאסר על תנאי בן 6 חודשים בגין עבירה אiomים כלפי רופא בקופת החולים.

בבחינת מידת הפגיעה של הנאשם בערכיהם המוגנים, סבורני כי מעשי מצויים במדד הבינוני של עבירות ברגע דא. לחומרה, יש ליתן הדעת לתוך המילולי של האioms בכללן אמירות לפיהן לא ניתן לבתו לחיות, יעשה אותה נכה ויהרוג אותה. מדובר באioms המשמעים כלפי ביתו של הנאשם, כאשר אין זו הפעם הראשונה, כפי העולה מגילון הרשותותי, שαιומים שאליה מושמעים מפיו. מבחינה סובייקטיבית מעשים אלו הטילו מORA על המתלוננת, אשר נסגרה בחדרה ונאלצה להזעיק משטרה באמצעות צד ג'. אioms אלו יכולים להטיל מORA גם בשים לב לבחון האובייקטיבי של אדם מן היישוב ولو רק על רקע חששה הסובייקטיבי של המתלוננת מבניה.

מנגד, ולוקולא, מדובר באioms המשמעים על רקע רצונו של הנאשם שבתו תשיע בינויו הבית ונקיון הלכלול שהותירו הכלבים בדירתם. בכך יש לאבחן את המעשים תכילת שני מאioms המשמעים על רקע אובססיביות, קנאה, ניסיון להניע מתלוננת שתבצע מעשים ממשמעתיים בניגוד לרצונו, ותוך פגעה בקונינה. מדובר באioms שהיו שלובים באמירות בוטות וקללות שהושמעו מצדיו של הנאשם, כך שככלול ניתן לומר שלא נעדרים גם קונקרטיות, ונאמרו בעידנה דריתהא. אין מחלוקת גם אליבא המתלוננת שהנ帀ם גר בסלון, יחד עם לפחות שני כלבים.

במובנים מסוימים, וכראף להסתמכיותו בתיקים הקודמים, האמירות אותן מפנה הנאשם כלפי המתלוננת הין חלק מתפישת עולם ברิ שאין לקבללה, אולם באות מקום של לנסות לחנן את המתלוננת. כך גם כפי הנראה, אמירות אלו של הנאשם באות ל"גשר" על שנים רבות בהן לא היה מצוי בחיה של המתלוננת, באופן שמקשה עליו לגלוות סמכות הורית. את אותו פער כופה הנאשם אשר אינה קתינה עוד באמצעות אותן אמירות. מדובר באים יחיד שלא נעשה כל מעשה לממשו או לקדמותו.

מלל המקובל לעיל הנני לקבוע כי מתחם העונש ההולם נع בין עונש צופה פני עתיד ועד 18 חודשים מאסר בפועל.

בקביעה עונשו של הנאשם בגדרי המתלוננט ולחומרה יש לתת משקל לעברו הפלילי אשר כולל למעשה שתי הרשותות קודמות דומות כלפי המתלוננת. מדובר למי שעונשי מאסר וקיים של מאסר צופה פני עתיד לא היה בהם כדי להרטיעו מלחתוא פעם נוספת בעבירות דומות. הנאשם ניהל הגנתו ואין בכך כדי להחמיר עמו. יחד עם זאת, אין הוא זכאי לאומה הקלה ממשמעות לה זכאים נאשמים שהוזו וחסכו זמן שיפוטי יקר. בעניינו, לא היה בכך כדי לייתר את העדת המתלוננת, בטעו, על כל המשתמע מכך.

מנגד ולוקולא, אין מחלוקת כי מדובר למי שעלה לארץ לפני כשנתיים, לא הסתגל לחיים בארץ בעודו מצוי בஸרב קליטה. הנאשם מצוי במעצר תקופה שאינה קצרה ללא מעטפת תומכת. הנאשם כפי דבריו לעונש בתיקו הקודם אכן ניסה לשפר דרכיו וזאת בהקשר לగירושם מארתו (אחד מתלוננות בתיק הקודם). עוד עולה שהנ帀ם סייע בשיפור

הדירה, ונתן כספים לגרושתו. כפי שעה לא צלח בהצהرتו לחזור לרוסיה נוכח קיומם של היליכי הוצאה לפועל.

לא הוגש בעניינו של הנאשם תסוקיר שיפורט את מלא נסיבותו לרבות שאלת השימוש שזה עשה בחומרים משני תודעה. בהקשר לכך, הנאשם ציין כי לא עשה שימוש בסמים אם כי בהודעתו ציין שمعدיף לשותות ויסקי. כך גם עולה, ولو בעקיפין, אפשרות שימוש בנייס גאי. בין כך ובין כך, אין שיקולי שיקום שבטעים יש לחרוג מטה מתחם העונש ההולם. כנגזרת לכך, יש לתת משקל לשיקולי הרתעת היחיד. יש בכל אלה למקם את עונשו של הנאשם ברף הגבוה של המתחם אותו קבעתי אם כי לא בתקורתו.

אשר למאסר המותנה, על פי סעיף 58 לחוק העונשין, מאסר זה יש להפעיל על דרך הכלל במצבר לכל עונש אחר, אלא אם כן בית המשפט יראה לנכון לחפות את כלו או חלקו וזאת מטעמים Shirshmo. בעניינו של הנאשם שבפניו, סבורני כי יש לחפות את מרביתו של המאסר המותנה וזאת בשל העובדה כי קירה אשר גם אם לא הייתה בהם כדי להביא לזכויו, מן הראו כי ימצאו ביטוי בעונשו. הדברים אמורים בעיקר לעיקר להיעדר הוצאותם של המסתורנים מהטלפון של המתлонנת ושל העד יב' וזאת בהצטרף לפעולות קירה אותן ציין בא כוח הנאשם ושלא בוצעו אם כי משקלן יהיה מועט יחסית ויצטרף להימנענות מהוצאות המסתורנים שעוזה הפעולה העיקרית שמן הראו היה לעשותה. כפי שפורט בהכרעת הדיין, בע"פ 5715/12 בעניין אברהם מאיר שם ציין בית המשפט העליון כי יש ליתן במקרים מסוימים משקל למחדלי קירה גם בזיקה לעונש. כך יש להוסיף גם את האמור בתיקון 113 סעיף 40א(9) שעניינו התנהגות רשות אכיפת החוק.

בנסיבות של הנאשם, ולפניהם מסורת הדיין נוכח מצבו הכלכלי הקשה, אורה על הפעלת התחייבות אולם ימי המאסר שייהי עליו לרצות בגין אי תשלום יהו בחופף. בכך יהיהקדם את רצונו של הנאשם לחזור לרוסיה ובעקיפין, למנוע את הסתבכויותיו מול בתו או גרושתו.

סוף דבר, מכל המקובל לעיל הנני לגזור על הנאשם העונשים הבאים:

- א. 6 חודשים מאסר בפועל שימנו מיום מעצרו, 21.02.2015;
- ב. מורה על הפעלת מאסר מותנה בן 6 חודשים מת"פ 3539-11-13, כך שחודש ממנו יהיה במצבר לעונש המאסר בסעיף א' לעיל, יתרתו בחופף. סה"כ יהיה על הנאשם לרצות 7 חודשים מאסר בפועל שימנו מיום מעצרו;
- ג. 5 חודשים מאסר על תנאי לפחות 3 שנים מיום שחררו שלא עבר עבירת איוםים;
- ד. מורה על הפעלת התחייבות מת"פ 3539-11-13 על סך 5,000 ל"נ. לא ישלם הנאשם התחייבות זו בתוך 30 ימים, יהיה עליו לרצות 10 ימי מאסר וזאת בחופף לעונש המאסר עליו הורתי בסעיף א' לעיל.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט המחויז.

ניתנה והודעה היום כ"ה תמוד
תשע"ה, 12/07/2015 במעטד
הנוכחים.
דניאל בן טולילה , שופט

ספир א.